

Flyve

Høftet.

Credie Aargang.

Abonnementstryk i Kjøbenhavn 7. 8. 8. pr. Dvartal, 10. 8. ugentlig, enkelte Nr. 4. 8. pr. udenfor Kjøbenhavn 10. 8. pr. Dvartal frit tilsendt. Hver Sogne Morgen udgaaer et Numer. Abonnenterne have fri Avertissementsret. Bladets Contoir, Glindergade Nr. 32, i Stuen, er aabent om Formiddagen kl. 10—2.

Nr. 304.

Fredagen den 31te December.

1847.

Smorgen (Nytaarsdag) udkommer intet Nummer af dette Blad; derimod ombringes den belovede Nytaarsgave: „Humoristisk Folkekalender“, frit til alle Flyvepostens Abonnenter. — Ugebetalingen bedes behageligt erlagt idag.

Ned.

Piquillo Alliaga,

eller

Maurerne under Philip III.

Ottende Deel.

(Forfat.)

Alliaga var træstesløs og kunde imidertid ikke anklage Vicekongen for Mangl paa Jver. I sin Utalmodighed besalede han et nyt Skib, San Fernando, at gaae under Seil for at opsoe de andre Skibet. Marquien af Cazarena vilde forgjøves gjøre nogle Indvendinger; Alliaga twang ham til at adlyde ved at forevisse Hans Majestets Brev, som gav ham en udstrakt Fuldmagt.

Hørresten var naturligvis Binden gunstig til at løbe ud, og San Fernando afgik for at opsoe Deslascar og Alva.

Det var nødvendigt for Piquillo at oppebie dette Skibs Tilbagekomst, og dog var hans Nerværelse i Madrid ikke mindre nødvendig; han fudsaae, at hver Dag, hvori Dieblik gjorde Yezids Stilling farligere, g at han, fra alle Sider truet af overlegne Stridskastere og duelige Anførere, ikke funde modstaae lenge, og Alliagas Hjælp vilde saaledes maaſſee komme for seint.

Indil da var lykkeligvis ingen Esterretning sammen fra Albaracín. Man maaſſe antage, at Yezid i Overensstemmelse med den Plan, som Brodrene var blevne enige om, havde undgaet enhver Kamp, og

ladel sig noie med at træte og drille sin Fjende i disse Bjerges Klostre og Huulveie, som han var saa noie bekjendt med.

Endelig sendte Vicekongen et Budskab til Alliaga, som han havde modtaget over Land. Man forsikrede, at et Skib, som meget lignede San Lucas, var blevet seet fra Carthagena som et Brag, der drev for Bind og Beir, og at man usortoet stulde sende til Valencia alle de Oplysninger, man i denne Henseende kunde indhente.

Den næste Dag ankom virkelig en Courier og forkyndte, at det Skib, man havde observert, virkelig var San Lucas, at Binden pludselig var sprungen om ved Natten og fastet Skibet op paa Kysten, men paa et lidet farligt Sted, hvor det var let at komme til det, men til Somendenes største Forundring, som vare ilede til for at yde de Skibbrudne Hjælp, havde man ikke fundet Nogen ombord; at San Lucas, uagter et hejdeligt Havari, dog havde funnet holde Soen, og det altsaa ikke var blevet forladt ifolge et Skibbrud, og at paa den anden Side Meublerne og de kostbare Effekter, som vare forefundne i Skibet, bortfjernede enhver Tanke om, at det var blevet angrebet og plyndret af Soroverre.

Alliaga vidste ikke, om han skulle opgive alt Haab eller endnu trods disse strafelige Esterretninger, fortsatte sin Etersogen; men i ethvert Tilfælde var hans Nerværelse i Valencia unyttig, og hans Brodres Interesse kaldte ham i Kongens Nærhed. Han gav derfor Marquis de Cazarena Kongens eller rottere sin egen sidste Besaling, nemlig saasnart San Fernando eller Vera Cruz vendte tilbage, da usortoet at sende alle Esterretninger, han sit, til Madrid directe til Kongen, og dersom et af disse Skibe medbragte Hertuginden af Santarem og hendes Fader, skulle han behandle dem med den største Opmerksomhed og tilfredsstille ethvert Ønske, som de maaſſe ytre under deres Ophold i Valencia eller hvor de toge hen.

Efter at have opfyldt denne Pligt begav Alliaga sig, med Doden i Hjeret og et Bytte for de sorgelige Ahneler, paa Vejen til Madrid. Han reiste Dag og Nat uden at hvile.

paa Pleitten. Han gik meget munter den unge Pige mode, det lod til at han fuldkommen havde glemt den forrige Aftenens Begivenheder. Teresa var tankefuld, men da hun saae Luigi i saa god Lune, antog hun den minste Ligegyldighed, der var Grundlaget for hendes Charakter, naar ingen Lidenskab forstyrrede den. Luigi tog Teresas Arme under sin, og forte hende hen til Grotten. Der stod han stille. Den unge Pige, som bigreb, at der maſſte være noget overordentligt, saae ham stift i Øjnene.

„Teresa!“ — sagde Luigi, — „Fastes sagde Du mig, at Du vilde give det Halve af Din Lovetid til, at Du havde en saadan Dragt, som Grevens Datter.“

„Det sagde jeg,“ — svarede Teresa forbauset, men det var taabeligt af mig, at gjøre et saadant Ønske.“

„Og jeg svarede Dig. Det er godt, Du skal saae den!“

„Ja!“ — svarede den unge Pige, hvis Forbauselse tiltog ved ethvert af Luigis Ord, — „men Du har identvist svaret dette, for at gjøre mig en Jornoelse.“

„Det har aldrig lovet Dig noget, inden at jeg har givet Dig det Teresa!“ — sagde Luigi stolt, — „Tred ind i denne Grotte og sled Dig paa!“

Bed disse Ord valtede han Stenen til

Han gjorde fun et Dieblik Holdt i Caracosa, for at spørge sin gamle Vært, Mosquito, om han havde hørt Noget til Krigsbegivenhederne.

„Det troer jeg,“ — udraabte han og forsedde sig — „Hans Excellence, Storinqvistoren Don Sandoval. Det er en Jammer for hele Christenheden! Storinqvistoren selv er falden i Kætternes, de Banives Hænder!“

„Jeg veed det!“ — afbrød Alliaga ham — „men hvad er der siden hændet?“

„Man har gjort Alt for at bestrie ham, og forrige Uge have vi herfra hørt Konvoitorden og Muskethud, der her i Bjergene gjorde en saadan Larm, at det forhindrede vores Rejsende i at sove. Men vær rolig Seigneur,“ — syndte han sig at tilføje, da han bemerkede sin U forsigtighed — „det maa ikke afholde Eder fra at blive her; i de sidste Dage har man ikke hjemmet, da Augustin de Mexia og hans Tropper ere udmatte.“

„Virkeligt?“ — sagde Alliaga med et Udtryk af Glæde, som han syndte sig at undertrække.

„Jeg har det fra en lemlestet Brigadeer, som er faldet ned af en Klippe. Han påstaar, at den fiendtlige Her, efterat have dræbt mange Mennesker, en Morgen er forsvunden tillsigemed Storinqvistoren i det Dieblik, da den var omringet og saa godt som fanger... forsvunden aldeles!“

„Det er ikke muligt!“

„Saa at fra den Tid af lobe vores Soldater om imellem Bjergene for at opsoe dem; men det hjælper ikke noget: de funne ikke finde Maurerne, det er umuligt at begribe, hvor de ere bleyne af, og man vilde aldeles mangle Esterretning om dem, hvis ikke fra Tid til anden om Natten enkelte Musketkud rammede vores Folk, selv inde i deres Leile! Nogle paastaae, at det er en eller anden magist Talismann, som gjor dem usynlige, thi Maurerne have altid været meget hyndige i Troldom; Andre mene, at det er Satan selv, som har bortsport dem til Helvede. Og jeg vilde ogsaa været tilbøjelig til at troe det, hvis de ikke havde Storinqvistoren hos sig.“

(Forfattet.)

Skridt, som en Hest næppe er i Stand at følge.

Efter ti Minutters Forlod var Luigi og den Rejsende ved den Korsvei, som den unge Hynde havde tagt om. Da de vare komme der, udførte Luigi med en Keisers Mine sin Arm og pegede paa den af de tre Veie, som den Rejsende skulde følge.

„Se, der er Dres Vel, Excellence!“ — sagde han, — „De kan nu ikke mere tage fejl!“

„Og der har Du Din Belønnung!“ — sagde den Rejsende, idet han bod den unge Hynde nogle Smaapenge.

„Tak!“ — svarede Luigi, idet han trak sin Haand tilbage, — „Dag gjor en Ejeste, jeg følger den ikke.“

„Men!“ — sagde den Rejsende, der forresten syntes van til denne Landmandenes Stolthed, og til Kjøbstedfolkenes Troldoms-aand, — „deriom Du asslaer en Betaaling, noddiget Du vel idetmindste en Foræring?“

„Ja, det er en anden Sag!“

„Belan!“ — sagde den Rejsende, — „Dag imod disse lo ventianiske Sequiner og giv Din Kjæreste dem, at hun kan lade sig gjøre to Dreninge af dem.“

„Og De“ — sagde den unge Mand, — „maa da tage denne Dolk. Det vil ikke finde en, hvis Døſte er bedre udgraveret,

Greven af Monte-Christo,

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

(Forfat.)

En heel Blok af Villαιen var bændt, men havd laae der Tag derpaa, efterom Carmela var frelt og i god Behold? Man soſte overalt efter hendes Frejser, men han viste sig ikke, man spurgte om han allevegne, men ingen havde set ham. Hvad Carmela angik, da var hun saa forvirret, at hun set ikke havde kjendt ham. Forresten var, naar man undtager den Far, hvori Carmela hadde befundet sig, og som formedt dea vidunderlige Maade, hvorpaa hun var blevet reddet, Inaere var fremkommet som en Kunst af Horshnel, end som en Mykle, den hele Begivenhed ubetydelig med Hensyn til Tabet, især da Greven var unaadelig riig.

Den følgende Dag paa sædvanlig Tid mødtes de to unge Mennesker igjen ved Randen af Skoven. Luigi var den Forste

Han gik meget munter den unge Pige mode, det lod til at han fuldkommen havde glemt den forrige Aftenens Begivenheder. Teresa var tankefuld, men da hun saae Luigi i saa god Lune, antog hun den minste Ligegyldighed, der var Grundlaget for hendes Charakter, naar ingen Lidenskab forstyrrede den. Luigi tog Teresas Arme under sin, og forte hende hen til Grotten. Der stod han stille. Den unge Pige, som bigreb, at der maſſe være noget overordentligt, saae ham stift i Øjnene.

„Teresa!“ — sagde Luigi, — „Fastes sagde Du mig, at Du vilde give det Halve af Din Lovetid til, at Du havde en saadan Dragt, som Grevens Datter.“

„Det sagde jeg,“ — svarede Teresa forbauset, men det var taabeligt af mig, at gjøre et saadant Ønske.“

„Og jeg svarede Dig. Det er godt, Du skal saae den!“

„Ja!“ — svarede den unge Pige, hvis Forbauselse tiltog ved ethvert af Luigis Ord, — „men Du har identvist svaret dette, for at gjøre mig en Jornoelse.“

„Det har aldrig lovet Dig noget, inden at jeg har givet Dig det Teresa!“ — sagde Luigi stolt, — „Tred ind i denne Grotte og sled Dig paa!“

Bed disse Ord valtede han Stenen til

nu afbenyttes med samme Sikkert med Nordsporet. Ved Banens Aabning i Slutningen af Jun Maaned stod et saadan Jordmasser tilbage at bortkaff, at Arbejdet med Dobbeltsporets Gjernemforelse var bereget til 10,000 Rbd; siden ere 822 Cubitfayne bortkaffede ghenbragte deels' mo Betaling til et mistært Anleg i Nørreleden af København, deles til Anlegget af den nye Vei fra Alleen udenfor Beserport til Personhallen i Dronningens Enghave og til forskellige Dele af Banen og Banegaardene, for behovede Paafyldring, saa at Omkostningerne herved for Storsedelen maae fale andre Jordarbejder til Last, da man, safretn Jordmassen ikke havde været i hente fra Baffen, maatte med langt større Bekostning have støffet den tilveje fra andre Steder. Ved Salg af Jord, Saab og Steen fra Baffen har Banen haft n Indtegt af 1312 Rbd, medens af dn Sum, Flytningen af de 822 Cubitfayne Jordmasser og Sydsporets fuldstændige Henlæggelse har kostet, nemlig 3533 Rbd, iskin 658 Rbd. kan regnes Arbejdet i Baldby Bække til Last, eftersom isfolge et Overanslag 2875 Rbd. falder paa andre Jordarbejdernes Conto. Sidstnæggene i Indstieringen ere vel endnu ikke aspwæde overalt, men safretn det maatte findes hensigtsmæssigt at fuldende dette Arbejde, ville Omkostningerne derved rigtigt kunne dekkes ved Salg af Blaaler, Jord og Steen fra Baffen uden at aribe den Capital, som er anset nodvendig til Banebygningens fuldkomne Fuldestand, af hvilken Capital de ovennævnte 10,000 Rbd. havde været reserverede for det omhandlede Arbejde. At Bedigeholdelsen af selve Banen efter de derom anstillede Undersøgelser og den allerede indvundne Erfaring vil kunne aholdes for 400 Rbd. om Maaneden eller 4800 Rbd. om Aaret, troe vi at burde tilføie. — Det sees heraf, at det betydelige ved Banens Aabning i Baldby Bække tilbagestaaende Jordarbejde, under Jagtagtelse af en fornugtig Deconomi, dels er udført, dels vil kunne blive udført ikke alene uden nogen Udgift for Selbstabet, men endog med Fordeel for samme. Vi kunne tilføie, at den tekniske Directeur, Hr. Seer. Hjorth, siden Banens Aabning alene med Assistance af den dygtige Banemester Weber har levet omhandlede Arbejde, som med Hensyn til hvad det har kostet, staer i en paafaldende Modsatning til de tidlige i samme Bafflestørte Arbejder.

Thorvaldsens Museum. Executorerne i Conferentsraad Thorvaldsens Bo har tilstillet Communalbestyrelsen en af dem udarbejdet Plan i Anledning af Museets nærforsættende Aabning, og deri gjort følgende Forslag, der dog, som af Committee selv antydet, da Erfaringen rimeligvis vil gjøre en Del forandringer eller Modificationer nødvendige i mange Punkter, iskin kunne blive præsente.

I. Museets Bestyrelse. Adgang dertil. Indtegter og Udgifter:

1. Inspectoratet. Majoriteten af Executorerne har indstillet, at der ved Museet iskin ansættes 1 Inspector, med en aarlig Gage af 600 Rbd., der bliver at antage af Executorerne, dog først efter at disse forinden have underrettet Com-

munalbestyrelsen, om hvem de agte dertil at vælge, ligesom de ogsaa, ligeledes efter forudgaet Meddelelse til Communalbestyrelsen, skulle være berettigede til at afsætte ham.

2. Betjente. Thorvaldsens Ejener Wilkens, der af den Afdøde var designeret til Betjent ved Museet, er allerede traadt i Function der med en aarlig Gage af 350 Rbd., fri Bolig og 1 Fam. Brønde. Foruden denne Betjent formenter Executorerne, at et større Antal vil gjores nødvendig, formenlig 12 à 14, uden at de saae sig i Stand til nærmere at afgjøre dette hvilke foreslges antagne blot for de Dage, Museet vil aabnes for de Besøgende, med en bestemt Gage for hver Dag, de gjore Ejendomme, hvilken Gage formentes passende at kunne ansættes til 3 Mt. Disse Betjente formeentes at burde engageres af Inspecteuren, og det maatte forbydes dem at modtage Driftspenge.

3. Aabningstid. Den foreslges at kunne ansættes til 3 à 4 Gange ugentlig fra April til November og en Gang om Ugen fra December til Mars 3 à 4 Timer ad Gangen, hvorhos en speciel Adgang maatte indrommes Kunstnerne og Studerende til de archaeologiske Samlinger, Kobberstikene, Haandtegningerne og Bogerne, hvilken Adgang man troede at kunne foretage til een Gang om Ugen 2 à 3 Timer ad Gangen.

4. Adgangen formeentes at burde staae aaben uden Betaling.

5. Museets Reengjørelse formentes, hvad Kunstsagene angaaer, at burde overdrages til en sagkyndig Mand under Tilsyn af Professor Bissen, og Omkostningerne derved, saavel som ved den øvrige Reengjøring, ansloges til 600 Rbd. med en rund Sum. Opramningen af Museet, som Executorerne ikke troede burde indstrækkes ti de enkelte Aabningsdage, ansloges til c. 400 Rbd. aarlig. De ordinære aarlige Udgifter ere calculatede til 3,200 Rbd., der formenes godt at kunne aholdes af en aarlige Rente af Museumsunderstøt, c. 76,239 Rbd. i Forbindelse med forskellige mindre betydelige Indtegter, der villet tilskyde Museet, f. Ex. ved Salg af Kataloger, Brugen af Gibbsatsbønninger m.v.

et Skridt kunde i det lykkelige Tidsfelde bringe den Frelse. Med sit ældste 9 Åar gamle Barn reiste Buhs Kone i Begyndelsen af Decbr. til München, for at anraabe Kongens Maade og undvirke Mandens Gjenindstættelse i Embedet. Hun børhørtes og glædedrucken vendte hun hjem. Men ved sin Ankost fandt hun Huset lukket, det blev strax opbrudt; men o Rædsel! — hun fandt de tre tilbageblevne smaa Born med overskaaren Hals og Faderen liggende skudt ved Siden. Paa Bordet laaen en Seddel, hvorpaa Faderen og Moreren havde skrevet Folgende: "Jeg twivler om det heldige Udsalg af min Kones Senelse; jeg er ikke i stand til at emovere mig og min Familie, og for ikke at give mig til Pris for den største Skændsel, foretrekker jeg at myrdet mig og mine Born. Det Barn, som min Kone har taget med, vil hun nok være i stand til at emovere."

Abrupta.

— De fire Aars tider ville ogsaa indfinde sig i 1848. Foraaret, den blomstrende Ungling, kommer den 20de Mars Kl. 12. Han overrasket Horden endnu i Neglige. Ikke saa smart har hun taget sit gronne blomstrende Klædebon paa, for han kysser hende saa lidenskabeligt, at hendes Kinder blive blussende rode. Til Paastekid er Forlovelsen, hendes Kjærlighed og hans Lykke er ubeskrivelig, uagtet Svigermoderen kommer derimod med sit Aprilblume. Ved Pintsetider staer Brylluppet. Hovedbroddagene vare ikke lange. Allerede den 21de Juni, om Morgenens Kl. 8 optreder han som Sommer, som Egtemand. Han gjor hende det for varmt, hun ham det for broget. Fra nu af gives der gennidig Smirnulen, Taarer, og stundom vel ogsaa et Tordenvejr. Desvagter elste de hinanden og Belsignalen udeblikker ikke. Saas smart hun er bleven Moder, begynder han at gjøre tidlig Aften og at adsprede sig. Hans slette Humør og hans Udsigter ere ofte utaalelige. Hun gjor ham nye Forærlinger, hærtægger ham, men forgyver. Den 29de Septbr. klokken 11 om Aftenen, begynder Efteraaret; han kommer drukken hjem og fra nu af har han næsten hver Uge en Storm. Hun græmmer sig og taber sin Unde, hvorfor han bestandig bliver koldere og til sidst aldeles forsommel hende. Den 21de Decbr. lader de sig skille. Bevægdiget skuer hun efter ham, der søger andre Stjerner, lægger hun sig i sin hvide Seng, sulker og doer. (Glassbrenner).

Ira Ulandet.

— I Pagnier er Guillotinens Drebleven skaae. Der gives altsaa intet Evidens i Verden, siger ved denne Lejlighed et odt legitimt Blad.

— Et Godt bestaaer for Dieblikket over 40 Tjekskoler (ragged schools), hvori henve 5000 stakels smaa Drenge blive understøt. Lord Ashely er President for disse velgjørende Stiftelser.

— For Isfiseretten i Rhone er en Captain Aumont, Ridder af Creslegionen domt til atmiste sit Orden og til 6 Aars Fængsel, sidi han af Havn slog en Lieutenant med e Glaske, der indeholdt en etende Bølle, saaledes paa Hovedet, at Glasken gik i Stykker og Indholdet faldt den Ulykke over Ansigtet.

— I Archheim=Volanden (Bayern) levede en Embedsmand ved Navn Buhs tilsyneladni lykkelig med Kone og fire Born; men paa Grund af nogle Understøb han gjorde sig skyldig i blev han afdigget. Familien, uden Formue, saae sig nu skyldet den største Glendighed; kun

(Indsendt). Pantomimen i Casino.

Aldrig er den Caesariske Pantomime givet med skønnere Decorationer og Dragter end i Casino, hvilket gjor de gamle Stykker altid meget tiltrækende; og vist nok have Hovedpersonerne heller ikke nogensinde været i bedre Hender end nu, men desto mere savner man duelige Bi-personer. Man laser stadig paa Placaten, en Troldmand, Hr. Kuhn; en Frier, Hr. Alexander; en Ejener, Hr. Alexander Kuhn etc. etc. I forrige Tider havde man til disse Roller Brodrene Pettoletti, Ledet, Brodrene Lehmann, Carl Price og Flere, der alle varer fortinlige Mimikere. Troldmanden var da en Kraftkar af et imponerende Ødre, istedetfor nu en spinkel Person i hvide Stromper og Sko. I Guldnogen udfores for adskillige Aar siden

Hoden af Ph. Pettoletti og Broderen af Carl Price i "Casander den Gjerrige" Pantalon af C. Price, hans Ejener af den unge Ejener, — hvor savne man ikke nu disse eller lignende Personer; de forættelige Hovedpersoner gjor de mindre heldige Bi-personer endnu mere affrikende, men man haaber, at Bedkommende, der har arrangeret det Øvrige saa sjælt, ogsaa vil vide at skaffe det Manglende tilveje.

X

Copulationer.

Vielsesdag.

Decbr.

22. Volonteur Walther og Jfr. Jensen.
24. Smedes. Lundsteen og Emilie Dollner.
- Tommerso. Schwerdseger og Enken Lundberg.
25. Ulrik. Holm og Mad. Lund.
26. Muurso. Beh Larsen og Jfr. Böck.
- Slagter Buchard og Amalie Mohr.
- Arbdm. N. Anderen og K. Olsen.
- Do. Jeppe Oested og S. Jorgensdatter.
28. Instrumentmager Serensen og Jfr. Knudrich.

Prædikanter Nytaardsdag.

Frobrædten.

Frue Kirke, Hr. Lic. Nothe.

Holmens, Hr. Münster.

Holmesse.

Slotskirken, Hr. Prof. Martensen. Kl. 10.

Frue Kirke, Hr. Sjælsprest Tryde.

Holmens, Hr. Prost Holm.

Helligeestes, Hr. Prost Bram Gad.

Trinitatis, Hr. Dr. Nothe.

Petri, Hr. Dr. Johansen. Kl. 10.

Grellerens, Hr. Bisby.

Friederiks, Hr. Pastor Thun. Kl. 10.

Garnisons, Hr. Boye.

Citadellet, Hr. Petersen. Kl. 9.

Reformert, Tyb. H. Hamburger. Kl. 10.

Frans, Hr. Pastor Raffard Kl. 11.

Bartou, Hr. Grundtvig.

Almindeligt Hospital, Hr. Nonne. Kl. 84.

Abel Cathr. Stiftelse, Hr. Nonne. Kl. 10.

Frederiksberg By, Hr. Holsse. Kl. 9.

Aftensang.

Frue Kirke, Hr. Lic. Nothe.

Holmens, Hr. Münster.

Helligeestes, Hr. Lic. Kolthoff.

Trinitatis, Hr. Mag. Hammerich.

Grellerens, Hr. Marchmann.

Garnisons, Hr. Brun.

Bartou, Hr. Grundtvig.

St. Pauli, Hr. Sjælsprest Pauli. Kl. 10.

Frue, Hr. Smith.

Holmens, Hr. Toy.

Helligeestes, Hr. Ebbeisen.

Trinitatis, Hr. Nielsen.

Petri, Hr. Pastor Stabel. Kl. 10.

Grellerens, Hr. Holstein.

Friederiks, Hr. Brandis. Kl. 10.

Garnisons, Hr. Jürgen.

Citadellet, Hr. Petersen.

Reformert, Tyb. Catechet Born. Kl. 10.

Frans, Hr. Pastor Raffard. Kl. 11.

Alm. Hospital, Hr. Nonne.

Abel Cathr. Stiftelse, Hr. Nonne. Kl. 10.

Frederiksberg By, Hr. Holsse. Kl. 1.

Aftensang.

Frue Kirke, Hr. Cand. Bogild.

Holmens, Hr. Cand. Grove.

Helligeestes, Hr. Cand. Fibiger.

Trinitatis, Hr. Cand. Wahl.

Grellerens, en Candidat.

Garnisons, Hr. Cand. Groth.

Bartou, en Candidat.

"Det er godt!" — sagde Mærenen, — "Nu kan Du fortsætte Din Gang."

Luigi og Teresa begav sig igjen paa Veien. Men eftersom de kom frem, trykkede den skjælvende Pige sig endnu mere til sin Elster; man saa virkelig Mennesker vise sig imellem Træerne, og Bossebær blinkte. Den aabne Plads i Skoven ved Rocca-Bianca var paa Toppen af et lille Bjerg, som forud omvendt havde været en Vulkan, der var udslukket, idet han for end Romulus og Remus forlod Alba, for at opbygge Rom. Teresa og Luigi nægte Toppen af Bjerget, og besøgt sig pludselig ligeoverfor en Snees Høvere.

"Se her er et ung Menneske, som ønsker at tale med Eder" — sagde Skildvagten.

"Og hvad vil han os?" — spurgte den, der i Ansvarerens Træverelse var i hans Sted.

"Jeg vil tale med Dine Kammerater, som ere paa den aabne Plads ved Rocca-Bianca."

"Saa folg efter mig!" — sagde Skildvagten — "eller gaa hellere foran mig, siden Du ved hvor det er."

Bampa smilte med et forætteligt Blik ad denne Forsigtighedsregel, gik foran Teresa og forsøgte sin Bei med de samme faste Skridt som før.

Traen Minutter efter gav Mærenen dem Zegn til at blive staende. De to unge Mennesker adlod. Mærenen esterlignede tre Gangs et Ravnskjæg, et lignende Skrig besvarede dette tredobbelte Signal.

"Ja, men jeg vil blot endnu bede Eder om noget andet, end at være Eders Skildvagter."

"Saa tag mig under Armen og lad os gaae thi vi hoe ingen Tid at spilde."

Den unge Pige stak sin Arm under sin Kjærestes, inda engang at spørge ham, hvor han vild fare hende hen; thi i dette Dieblik forekøn han hende saa smukt, stolt og mægtig som en Gud."

Dg begge to gif hen imod Skoven og havde snart fordybet sig i den.

Det forstaer sig af sig selv, at alle Stier i denne Bjerggen varer Bampa beskænkte. Han trængte derfor længere ind i Skoven, uden at betænke sig et Dieblik, endskjont der ingen bandede Beie varer at følge. En Bjergstrom, hvis Leie var tot, forte til et dyb Svald. Bampa valgte denne forunderlige Bei, sem indkneben mellem to høje Bredde og, fordunklet af den tette Skygge af Gærne, forekom mindre let, end den Sti til Avernas, som Birgil taler om. Teresa, der igjen var bleven bange ved Synet af dette vilde og øde Sted, trykkede sig til sin Besæger uden at sige et Ord; men da hun sare, at han bestandigt gif med faste Skridt, og at en dyb Roslighed stræalede i hans Ansigt, havde hun selv saa megen Styrke, at hun kunde skule den Bevægelse som hun var i.

"Nu," — sagde han til Teresa — "er Du redbon til at dele min Lykke med mig, hvordan den end maa blive?"

"Ja!" — raabte den unge Pige med